

Kerstin Gierová

Modrá jako safír

Láska nezna čas

COL
BOO



COO
BOO



Kerstin Gierová

Modrá
jako safír

Láska nezná čas

Kerstin Gierová

Modrá
jako safír

Láska nezná čas

COO
BOO

Pro PE a BAM za všechno.

Přeložila Tereza Pecková

Title of the original German edition:
Saphirblau - Liebe geht durch alle Zeiten
by Kerstin Gier © 2010 by Arena Verlag GmbH,
97074 Würzburg, Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil,
Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim
Translation © Tereza Pecková, 2012

ISBN 978-80-7447-150-6

Frankovi.

Bez tebe bych to nikdy nezládla.

Prolog

Londýn, 14. května 1602

Uličky Southwarku byly tmavé. Tmavé a osamělé. Ve vzduchu visel zápach mořských řas, stoky a mrtvých ryb. Aniž si to uvědomil, stiskl jí ruku o něco pevněji a táhl ji dál. „Radši bychom se měli vrátit k řece. V téhle změti uliček se jenom ztratíme,“ zašeptal.

„Jo a za každým rohem číhá zloděj a vrah.“ Její hlas zněl pobaveně. „Není to skvělé? Je to tisíckrát lepší, než když musím vysedávat v těch vydejchanejch zdech a dělat si úkoly!“ Popadla svoje těžké sukně a spěchala dál.

Bezděčně se usmál. Lucyin talent najít na každé situaci v jakékoli době něco pozitivního byl jedinečný. Dokonce ani takzvané zlaté alžbětinské doby, jejíž jméno bylo lež jak věž, se neděsila, spíš naopak.

„Škoda že nikdy nemáme víc času než jen ty tři hodiny,“ řekla, když ji dohnal. „Hamlet by se mi líbil ještě víc, kdybych ho nemusela vidět na pokračování.“ Šikovně se vyhnula bahnitě louži, přinejmenším pevně doufala, že to bylo bahno. Pak vystříhla pár rozpustilých tanečních kroků a otoček. *„To vědomí z nás dělá zbabělce...“* nebylo to velkolepé?“

Přikývl, ale musel se držet, aby se znovu nezačal usmívat. V Lucyině přítomnosti to dělal příliš často. Jestli si nebude dávat pozor, ještě bude vypadat jako úplný idiot!

Šli k London Bridge – Southwark Bridge, který by se jim býval hodil víc, tou dobou bohužel ještě nestál. Museli si ale pospíšet, pokud nechtěli, aby se provalilo, že si tajně odskočili do 17. století.

Bože, co by dal za to, kdyby si už konečně mohl sundat ten zpropadený bílý naškrobený límec! Připadal si, jako by měl na krku takový ten plastický trychtýř, co musí nosit psi po operaci.

Lucy zabočila za roh směrem k řece. Myšlenkami byla pořád u Shakespeara. „Kolik jsi tomu chlápku vůbec dal, že nás do toho divadla pustil, Paule?“

„Čtyři z těch těžkých mincí. Netuším, jakou mají hodnotu,“ zasmál se. „Možná to byl roční plat nebo tak.“

„V každém případě to zabralo. Ta místa byla skvělá.“

Doběhli k London Bridge. Už když šli opačným směrem, zůstala Lucy stát a chtěla komentovat domy, které most obklopovaly. Ale táhl ji dál. „Víš přece, co říkal pan George: Když budete příliš dlouho stát pod oknem, někdo vám vylije nočník na hlavu,“ připomněl jí. „Kromě toho jsi moc nápadná!“

„Člověk si vůbec nevšimne, že stojí na mostě, vypadá to jako úplně normální ulice. Ach, podívej, je tu zácpa! Je pomalu načase, aby postavili ještě pár dalších mostů.“

Most byl – na rozdíl od okolních uliček – ještě dost rušný, ale povozy, nosítka a kočáry, co chtěly na opačný břeh Temže, se nehnuly ani o píd. Vpředu byly slyšet hlasy,

klení a řehtání koní, ale nedalo se poznat, proč a kde to vážne. Z okna jednoho kočáru hned vedle nich se vyklánel muž s černým kloboukem. Jeho bílý škrobený špičatý límec se mu vyhrnul skoro až k uším.

„Copak přes tuhle smradlavou řeku nevede jiná cesta?“ křiknul francouzsky na svého kočího.

Kočí zavrtěl hlavou. „A i kdyby, stejně se nemůžeme otočit, uvízli jsme tu! Půjdu dopředu a podívám se, co se stalo. Určitě se to brzo zase rozjede, sire.“

Muž zanádal a zastrčil hlavu v klobouku a límci zpět do kočáru. Kočí mezitím vystoupil a klestil si cestu tlačenicí.

„Slyšel jsi to, Paule? To jsou *Francouzi*,“ zašeptala Lucy nadšeně. „Turisti!“

„Jo. Fakt dobrý. Ale musíme dál, nemáme už moc času.“ Matně si vzpomínal, že někde četl, že tenhle most bude zničen a později se o patnáct metrů dál postaví nový. Tohle nebylo dobré místo pro skok v čase.

Šli za francouzským kočím, ale o kus dál stáli lidé a vozy tak blízko u sebe, že se vůbec nedalo projít.

„Slyšela jsem, že tam hoří nějaký povoz se sudy s olejem,“ řekla žena před nimi nikomu určitěmu. „Jestli si nedají pozor, ještě podpálí celý most.“

„Ale ne dnes, pokud vím,“ zamumlal Paul a popadl Lucy za paži. „Pojď, půjdeme zpátky a počkáme na druhém břehu, než skočíme.“

„Pamatuješ si ještě to heslo? Jen pro případ, že to nestihneme včas.“

„Bylo to něco s kabátem a lepidlem.“

„*Gutta cavat lapidem*, ty hlupáčku!“ Se smíchem k němu vzhlédla. V modrých očích se jí zablesklo pobavení a jemu najednou vytanulo na mysli, co říkal jeho bratr Falk, když se ho ptal na perfektní okamžik. „Já bych se nějakýma dlouhýma řečma nezdržoval. Prostě bych to udělal. Pak ti může jednu ubalit a ty budeš vědět, na čem jsi.“

Falk chtěl samozřejmě vědět, o kom je řeč, ale Paul neměl náladu na diskuze, které začínaly: „Víš přece, že vztahy mezi de Villiersovými a Montroseovými by měli být jen čistě vědeckého charakteru!“ a končily: „Mimoto jsou všechny Montroseovic holky kozy a jednou z nich budou takové dračice, jako je lady Arista.“

Žádná koza! Možná se to týkalo jiných holek od Montroseů, ale Lucy docela určitě ne.

Lucy – která ho s každým dnem znova překvapovala, které svěřoval věci, co ještě nikomu nepověděl. Lucy, s kterou se doslova –

Zhluboka se nadechl.

„Proč stojíš?“ zeptala se Lucy, ale to už se k ní rychle naklonil a přitiskl své rty na její. Tři předlouhé vteřiny se strachoval, že ho odstrčí, ale potom její překvapení zmizelo a ona mu polibek opětovala, napřed opatrně, ale pak čím dál důrazněji.

Vlastně nebyl tenhle okamžik ani trochu perfektní a vlastně měli strašně naspěch, protože mohli každou chvíli skočit v čase, a vlastně...

Paul zapomněl, co bylo to třetí vlastně. Všechno, na čem teď záleželo, byla ona.

Jenže pak mu pohled sklouzl k postavě v tmavé kapuci a polekaně uskočil.

Lucy se na něj chvilku podrážděně dívala, pak zrudla a sklopila oči. „Omlouvám se,“ zamumlala rozpačitě. „Larry Coleman taky říkal, že když ho líbám, je to, jako by mu někdo do obličeje rozmačkal hrst nezralého angreštu.“

„Angrešt?“ Zavrtěl hlavou. „A kdo je ksakru Larry Coleman?“

Vypadala teď naprosto zmatená, nemohl jí to však mít vůbec za zlé. Musel se nějak pokusit usměrnit všechn ten chaos, který mu teď panoval v hlavě. Odtáhl Lucy ze světla pochodní, popadl ji za ramena a hluboce se jí zahleděl do očí. „Ok, Lucy. Zaprvé: Líbáš tak přibližně jako... jako mi chutnají jahody. Zadruhé: Hned jak tohle Larryho Colemana najdu, rozbiju mu nos. Zatřetí: Pořádně si zapamatuj, kde jsme přestali. Teď totiž máme takový malinkatý problémeček.“

Beze slova ukázal na urostlého muže, který se ležérně vyloudal ze stínu jednoho povozu a naklonil se do okna kočáru toho Francouze.

Lucyiny oči se rozšířily zděšením.

„Dobrý večer, barone,“ řekl ten muž francouzsky, a když promluvil, popadla Lucy Paulovu ruku. „Jak milé vás vidět. Je to sem z Flander daleká cesta.“ Stáhl si kapuci.

Zvnitřku kočáru zazněl překvapený výkřik. „Falešný markýz! Co vy tu děláte? Jak to souvisí?“

„To bych taky ráda věděla,“ zašeptala Lucy.

„Takhle se zdraví vlastní potomek?“ odvětil ten vysoký

muž pobaveně. „Přinejmenším jsem vnuk vnuka vašeho vnuka, a i když se mi říkává muž beze jména, mohu vás ujistit, že jedno mám. Dokonce několik, abych byl přesný. Mohu vám dělat společnost v kočáře? Není to tu zrovna pohodlné a tenhle most bude ještě hodnou chvíli ucpaný.“ Aniž by počkal na odpověď nebo se ještě jednou rozhlédl, otevřel dveře a nastoupil.

Lucy odtáhla Paula dva kroky stranou, ještě dál ze světla pochodní. „To je vážně on! Jen o moc mladší. Co teď budeme dělat?“

„Vůbec nic,“ zašeptal Paul. „Sotva za ním můžeme zajít a pozdravit ho! Vůbec tu nesmíme být.“

„Ale jak to, že je tu *on*?“

„To je blbá náhoda. V žádném případě nás nesmí vidět. Pojď, musíme dojít na břeh.“

Ale ani jeden z nich se nehnul z místa. Oba jako uhranutí zírali na tmavé okýnko kočáru, ještě fascinovaněji než předtím na jeviště divadla Globe.

„Při našem posledním shledání jsem vám dal jasně na srozuměnou, co si o vás myslím,“ ozval se teď z kočáru hlas francouzského barona.

„Ach ano, to jste dal!“ Z návštěvníkova tichého smíchu naskočila Paulovi husí kůže na rukou, aniž by dovedl říct proč.

„Moje rozhodnutí je neměnné!“ Baronův hlas se trochu třásl. „Předám ten ďáblův stroj Alianci a je mi úplně jedno, jaké proradné metody hodláte použít, abyste mě od toho zradil. Vím, že jste spřážen s ďáblem!“

„Co tím myslí?“ zašeptala Lucy.

Paul zavrtěl hlavou.

Znovu se ozval ten tichý smích. „Můj úzkoprsý, zaslepený předku! O kolik snazší by mohl být váš život – a také můj! – kdybyste byl poslechl mě a ne vašeho biskupa nebo tyhle politováníhodné fanatiky z Aliance. Kdybyste použil rozum namísto růžence. Kdybyste pochopil, že jste součástí něčeho většího než toho, co kážou vaši kněží.“

Baronova odpověď se nejspíš skládala z otčenáše, protože ho Lucy a Paul slyšeli jen tiše mumlat.

„Amen!“ povzdychl si návštěvník. „Je to tedy vaše poslední slovo v této záležitosti?“

„Vy jste sám ďábel!“ vykřikl baron. „Opusťte můj vůz a už mi nikdy nechodte na oči.“

„Jak si ráčíte přát. Je tu však ještě jedna maličkost. Dosud jsem vám to nepověděl, abych vás zbytečně nerozrušoval, ale na vlastní oči jsem viděl, že na vašem náhrobku stojí 14. květen 1602 coby den vaší smrti.“

„Ale to je přece...“ vydechl baron.

„...dnes, správně. A do půlnoci již mnoho času nezbývá.“

Baron ztěžka oddechoval.

„Co to tam vyvádí?“ zašeptala Lucy.

„Porušuje svoje vlastní zákony.“ Paulova husí kůže mu docestovala až ke krku. „Mluví o...“ Zarazil se, protože kolem žaludku pocítil známý, nepříjemný pocit.

„Můj kočí se hned vrátí,“ řekl baron a jeho hlas teď zněl jednoznačně vystrašeně.

„Ano, to jsem si jist,“ odvětil návštěvník téměř znuděně. „Proto si také pospíším.“

Lucy se chytla za břicho. „*Paule!*“

„Já vím, taky to cítím. Zatraceně... jestli se nechceme zřítit do řeky, musíme sebou mrsknout.“ Popadl ji za ruku, vlekl ji kupředu a dal si záležet, aby svůj obličej neukázal směrem k oknu kočáru.

„Vlastně jste zemřel ve své domovině, na následky jakési neznámé virózy,“ slyšeli návštěvníkův hlas, zatímco se plížili kolem kočáru. „Ale protože mé návštěvy vedly v konečném důsledku k tomu, že jste dnes tady v Londýně a těšíte se pevnému zdraví, zdá se, že se cosi citelně vychýlilo z rovnováhy. A jelikož jsem korektní muž, cítím se býti povinován k tomu, abych smrti podal pomocnou ruku.“

Paul už byl sice dost zaměstnán pocitem kolem svého žaludku a tím, kolik metrů jim ještě scházelo ke břehu, ale přesto se mu ta slova prosákla do vědomí a on se znovu zastavil.

Lucy do něj ze strany žďuchla. „Běž!“ sykla a sama se rozeběhla. „Máme už jen pár vteřin!“

S měkkými koleny se opět dal do pohybu, a zatímco utíkal a blížící se břeh se mu začal rozplývat před očima, zaslechl z kočáru hrůzostrašný, i když přidušený výkřik. Následovalo zachroptění „K čertu!“ – a pak se rozhostilo smrtelné ticho.

Ze záznamů strážců

18. prosince 1992

Lucy a Paul byli dnes v 15 hodin odesláni k elapsování do roku 1948. Když se v sedm hodin vrátili, přistáli v záhonku růží před oknem do dračího sálu, na sobě naprosto promočené kostýmy ze 17. století.

Působili na mě vsutku vyděšeným dojmem a vedli pomatené řeči. Z toho důvodu jsem proti jejich vůli informoval lorda Montrose a Falka de Villierse.

Jejich příhoda se ovšem dala docela snadno vysvětlit. Lord Montrose si dobře vzpomínal na maškarní ples, který se v roce 1948 konal na zahradě. V jeho průběhu se některým hostům včetně Lucy a Paula podařilo kvůli přílišnému požití alkoholu přistát v bazénku se zlatými rybkami.

Lord Lucas převzal zodpovědnost za tuto událost a slíbil, že nahradí oba zničené exempláře růží odrůdy „Ferdinand Picard“ a „Mr. John Laing“.

Lucy a Paul byli přísně napomenutí, aby se propříště drželi od alkoholu dál, lhostejno v jakém čase se nacházejí.

Zpráva: J. Mountjoy, adept 2. stupně

1.

„**P**anstvo, tohle je kostel! Tady se nelíbá!“

Poděšeně jsem vytřeštila oči a spěšně couvla. Trochu jsem čekala, že spatřím staromódního faráře ve vlající sutaně, jak nám spěchá vstříc s pobouřeným výrazem ve tváři, připraven udělat nám kázání. Jenže to nebyl farář, kdo nás při polibku vyrušil. Vůbec to nebyl člověk. Byl to malý chrlič, který dřepěl na kostelní lavici přímo vedle zповědnice a zíral na mě stejně ohromeně jako já na něj.

Přičemž to bylo jen těžko možné. Můj stav se totiž v zásadě nedal popsat slovy, jako je ohromení. Technicky vzato šlo spíš o naprostý výpadek vědomí.

Všechno začalo tou pusou.

Gideon de Villiers mě – Gwendolyn Shepherdovou – políbil.

Samozřejmě jsem se sama sebe ptala, jak zničehonic přišel na takový nápad – ve zповědnici v kostele někde v Belgravii v roce 1912 – krátce po dechberoucím úprku se vším všudy, při kterém mi překážely nejen moje po kotníky dlouhé a úzké šaty se směšným námořnickým límečkem.

Měla bych analyzovat polibky, které jsem dostala od ji-

ných kluků, abych přišla na to, čím to je, že Gideon umí líbat o tolik líp.

Měla bych se taky zamyslet nad tím, že mezi námi byla zeď s okýnkem zповědnice, kterým Gideon prostrčil hlavu a ruce, což nebyly zrovna ideální podmínky pro pusu. Nehledě na to, že už ve svém životě vážně nepotřebuju víc chaosu poté, co jsem se teprve před třemi dny dozvěděla, že jsem zdělila časocestovací gen.

Ve skutečnosti jsem ale nemyslela vůbec na nic vedle prostých *ach* a *hmmm* a *ještě!*

Proto jsem si taky vůbec nevšimla divných pocitů v břiše. A teprve teď, když si ten malý chrlič založil ruce a zamračil se na mě z kostelní lavice a pohled mi padnul na pokakaně hnědý závěs ve zповědnici, co byl ještě před chvílí sametově zelený, jsem pochopila, že jsme se mezi tím přenesli zpátky v čase do současnosti.

„Sakra!“ Gideon se vysoukal zpět na svoji stranu zповědnice a mnul si týl.

Sakra? Plácla jsem sebou dolů ze svého sedmého nebe a zapomněla na chrliče.

„Tak špatný to podle mě zas nebylo,“ řekla jsem a snažila jsem se, aby můj hlas zněl co nejvíc přirozeně. Bohužel jsem byla trochu bez dechu, což celkový dojem malinko sráželo. Nedovedla jsem se Gideonovi podívat do očí, místo toho jsem pořád civěla na ten polyesterový závěs na zповědnici.

Bože! Cestovala jsem časem téměř sto let, aniž bych si toho všimla, a to jen proto, že mě ta pusa tak úplně... překvapila. V jednu chvíli mi ten kluk nadává a remcá a jen

o pár minut později jsme divoce pronásledování a musíme se schovat před muži s pistolemi a pak najednou – zničehonic – mi tvrdí, že jsem neobyčejná a políbí mě. A jak ten Gideon líbá! Okamžitě jsem začala žárlit na všechny holky, které ho to naučily.

„Nikoho nevidím.“ Gideon vykouknul ze zповědnice a pak z ní vylezl. „Tak jo, pojedeme autobusem zpátky do Templu. Pojď, budou na nás čekat.“

Nechápavě jsem na něj zírала skrz ten závěs. Znamená to snad, že se teď chce vrátit zpátky ke každodennímu režimu? Po jedné puse (nebo ještě líp před ní, ale na to je teď už trochu pozdě) by se přece mělo vyjasnit pár základních věcí, no ne? Znamenala ta pusa nějaké milostné vyznání? Znamenalo to snad dokonce, že teď spolu chodíme? Nebo jsme se jen tak trochu pomuchlovali, protože jsme zrovna neměli nic lepšího na práci?

„V těchhle šatech rozhodně nepojedu autobusem,“ prohlásila jsem kategoricky a pokusila se co nejdůstojněji vstát. Radši bych si byla ukousla jazyk, než abych mu položila jednu z otázek, co se mi právě honily hlavou.

Moje šaty byly bílé s nebesky modrou saténovou mašlí v pase a na límci, který byl v roce 1912 pravděpodobně posledním výkřikem módy, ale nebyl zas tak vhodný pro pohyb veřejnou dopravou 21. století. „Vezmeme si taxíka.“

Gideon se ke mně otočil, ale nic nenamítal. V kabátci a kalhotách s puky se nejspíš také necítil úplně vhodně oblečený do autobusu. Přitom vypadal vážně dobře, obzvlášť jeho vlasy už nebyly tak ulízané a sčesané za uši, ale padaly mu v rozčuchaných loknách do obličeje.

Vylezla jsem za ním do lodi kostela a zachvěla se. Byla tu strašlivá zima. Nebo to možná bylo tím, že jsem se už tři dny pořádně nevyspala? Nebo tím, co se právě odehrálo?

Moje tělo taky pravděpodobně vyloučilo víc adrenalinu než za celých šestnáct let předtím. Stalo se toho tolik a já měla tak málo času, abych o tom mohla přemýšlet. Divila jsem se, že mi ještě z přemíry informací a pocitů neexplodovala hlava. Kdybych byla postavou v komiksu, vznášela by se mi nad hlavou bublina s obrovským otazníkem. A možná ještě s pár lebkami.

Trhla jsem sebou. Když si Gideon přeje vrátit se k běžnému režimu – prosím, to taky svedu. „Ok, tak už pojďme,“ řekla jsem trochu arogantně. „Je mi zima.“

Chtěla jsem se kolem něj protáhnout, ale chytil mě za ruku. „Poslechni, kvůli tomu, co se teď...“ Odmlčel se, nejspíš doufal, že mu skočím do řeči.

To jsem samozřejmě neudělala. Chtěla jsem si poslechnout, co mi chce říct. Mimo to se mi těžce dýchalo, když stál tak blízko mne.

„Ta pusa... to jsem...“ Další polovičatá věta. Ale tuhle jsem si v myšlenkách okamžitě doplnila. *To jsem tak nemyslel.*

Aha, jo, jasně, ale pak by to taky neměl dělat, ne? Bylo to, jako by zapálil závěs a pak se divil, že hoří celý dům (ok, tohle je dost blbý přirovnání). Nechtěla jsem mu to ani trochu ulehčit a ledově a vyčkávavě jsem se na něj podívala. Totiž, *pokusila* jsem se na něj podívat ledově a vyčkávavě, ovšem ve skutečnosti jsem nejspíš nasadila pohled à la *já jsem malý Bambi, prosím, nestřílej* a nedo-

vedla jsem tomu zabránit. Ještě chybělo, aby se mi roztrásl spodní ret.

To jsem tak nemyslel. No tak, řekni to!

Ale Gideon nic neříkal. Vytáhnul mi vlásenku ze zacuchaných vlasů (můj složitý účes teď pravděpodobně vypadal, jako by se v něm uhnízdil páreček ptáčků), vzal do ruky pár pramínků a namotal si je na prst. Druhou rukou mě začal hladit po obličejí, pak se ke mně naklonil a ještě jednou mě políbil, tentokrát docela opatrně. Zavřela jsem oči – a zase se dělo totéž, co předtím: můj mozek si dal zas tu blahodárnou pauzu (na programu nebylo nic než *ach, hmm a ještě*).

Trvala však jen asi deset vteřin, pak totiž vedle nás promluvil hlas: „To už zas?“

Polekaně jsem Gideona šťouchla do hrudi a zírala přímo do ksichtíku malého chrliče, který zběsile poletoval před balkónkem, pod kterým jsme stáli. Přesněji řečeno to byl duch chrliče.

Gideon pustil moje vlasy a nasadil neutrální výraz. Ach bože! Co ten si teď o mně myslí? Z jeho zelených očí se nedalo nic vyčíst, nanejvýš mírný údiv.

„Já... já myslela, že jsem něco slyšela,“ zamumlala jsem.

„Ok,“ protáhl, ale znělo to v zásadě přátelsky.

„Slyšela jsi *mě*,“ řekl chrlič. „Tys mě *slyšela!*“ Byl velký asi jako kočka a i v obličejí byl kočce trochu podobný, ovšem ke svým špičatým rysím uším měl ještě dva kulaté rohy, na zádech křídylka a dlouhý šupinatý ještěřčí ocas, který byl zakončený trojúhelníkem a kterým rozrušeně švihal sem a tam. „A taky mě vidíš!“

Neodpověděla jsem.

„Tak radši půjdeme,“ řekl Gideon,

„Ty mě vidíš a slyšíš!“ vykřikl malý chrlič nadšeně a snesl se z balkónku na jednu z kostelních lavic a nadšeně na ní poskakoval. Měl hlas jako nastydlé dítě s rýmou a kašlem. „Moc dobře jsem si toho všimnul!“

Hlavně teď neudělat chybu, jinak se ho už nezbavím. Nechala jsem svůj pohled lhostejně klouzat po lavicích a zamířila k východu z kostela. Gideon mi podržel dveře.

„Děkuji, to je moc milé!“ řekl chrlič a taky vyklouznul ven.

Venku na chodníku jsem zamžourala do světla. Bylo zataženo, takže sluníčko nebylo vidět, ale odhadovala jsem, že bude podvečer.

„Počkej přece!“ křiknul chrlič a zatahal mě za sukni. „Musíme si nutně promluvit! Hej, dupeš mi na nohy... nedělej, že mě nevidíš. Víím, že mě vidíš.“ Z pusy mu vystříklo trochu vody, která vytvořila malou loužičku na mých šněrovacích botkách. „Ups. Pardon. To se stává, jenom když jsem rozrušený.“

Vzhlédla jsem a prohlížela si fasádu kostela. Byl postaven ve viktoriánském stylu, s barevnými vitrážemi a dvěma pěknými věžičkami. Pálené cihly se střídaly s krémovou omítkou a vytvářely tak pěkný pruhovaný vzor. Ale ač jsem se dívala pozorně, na celé stavbě nebyla jediná socha nebo chrlič. Což bylo podivné, když se tu poflakoval ten duch.

„Tady jsem!“ zakřičel chrlič a přistál na zdi přímo mně před nosem. Dovedl šplhat jako ještěrka, ale to dovedli

všichni. Vteřinu jsem zírala na cihlu vedle jeho hlavy a pak jsem se odvrátila.

Chrlič si teď už nebyl tak jistý, že ho opravdu vidím. „No tak, prosím,“ řekl. „Bylo by tak pěkné si promluvit pro změnu s někým jiným než s duchem sira Arthura Conana Doylea.“

Ten prcek byl rafinovaný. Ale neskočím mu na to. Bylo mi ho sice líto, jenže jsem věděla, jak dovedou být tyhle malé potvory otravné. Mimo to mě vyrušil při líbání a kvůli němu si teď Gideon nejspíš myslí, že jsem náladová kráva.

„Prosím, prosím, prosíííííí!“ kňoural chrlič.

Stále jsem ho vši silou ignorovala. Můj ty bože, už tak jsem přece měla dost problémů.

Gideon vstoupil do silnice, mávnul, aby přivolal taxíka, a zrovna jel kolem jeden prázdný. Někteří lidé mají zkrátka pořád kliku. Nebo jakousi přirozenou autoritu. Například moje babička lady Arista. Stačilo, aby se postavila na krajnici silnice a tvářila se přísně, a taxikáři hned začali brzdit. „Jedeme, Gwendolyn?“

„Nemůžeš přece teď jen tak zmizet!“ Chraplavý dětský hlásek zněl plačtivě, a to mi trhalo srdce. „Když jsme právě našli jeden druhého.“

Kdybych byla sama, nejspíš bych se nechala strhnout k tomu, abych na něj promluvila. Přes jeho ostré špičáky a drápy na nohou byl tak nějak roztomilý a asi neměl příliš společnosti (duch sira Arthura Conana Doylea měl jistě lepší věci na práci. Co by vůbec dělal v Londýně?). Ale pokud komunikujete s duchy v přítomnosti ostatních lidí,

budou si myslet – pokud budete mít štěstí – že lžete a hra-
jete to, nebo – ve většině případů – že jste se zbláznili. Ne-
chtěla jsem riskovat, aby si Gideon myslel, že jsem se
zbláznila. Mimo to mi byl poslední démon chrliče, se kte-
rým jsem mluvila, tak oddaný, že jsem si sotva mohla sa-
ma dojít na záchod.

Takže jsem se s kamennou tváří posadila do taxíku,
a když se rozjížděl, dívala jsem se přímo před sebe. Gi-
deon se vedle mě koukal z okna. Taxikář si s pozdviže-
ným obočím ve zpětném zrcátku přeměřil naše kostýmy,
ale neřekl ani slovo. To se mu muselo přičíst k dobru.

„Za chvíli bude půl sedmé,“ řekl mi Gideon. Očividně
to měl být pokus o neutrální konverzaci. „Není divu, že
umírám hlady.“

Hned jak to vyslovil, mi došlo, že já taky. Toastu k sní-
dani jsem se kvůli mizerné náladě u rodinného stolu
sotva dotkla a školní jídlo bylo jako vždy nepoživatelné.
S určitou touhou jsem pomyslela na chutné sendviče a ča-
jové koláčky u lady Tilneyové, které nám bohužel unikly.

Lady Tilneyová! Teprve teď mě napadlo, že bychom
měli důkladněji probrat naše dobrodružství v roce 1912.
Koneckonců se celá věc malinko vymkla a já neměla nej-
menší tušení, co si o tom všem budou myslet Strážci, kte-
ří, pokud šlo o mise v čase, nerozuměli žádné legraci.
Gideona a mě vyslali do minulosti s úkolem načíst lady
Tilneyovou do chronografu (důvody jsem jen tak mimo-
chodem ještě docela nepochopila, ale celé se to zdálo být
strašně důležité; z toho, co jsem věděla, šlo přinejmenším
o záchranu světa). Než jsme to ovšem stihli vyřídit, vložil

se do toho Paul a moje sestřenice Lucy – údajně největší darebáci v celé téhle historii. Přinejmenším o tom byla přesvědčena Gideonova rodina a on s nimi. Lucy a Paul údajně ukradli druhý chronograf a schovali se s ním v čase. Celé roky o nich nikdo neslyšel – dokud se neobjevili u lady Tilneyové a poněkud nerozvířili naši malou sešlost nad čajem.

Okamžik, kdy do hry přišly pistole, jsem ze samého šoku nejspíš radši vytěsnila, ale najednou držel Gideon u Lucyiny hlavy zbraň, pistoli, kterou si vzal s sebou, ačkoliv to vlastně vůbec nesměl. (Jako já mobil, ale mobilem aspoň nemůžete nikoho zastřelit!) Hned nato jsme uprchli do kostela. Ale celou dobu jsem se nemohla zbavit pocitu, že to s Lucy a Paulem není tak docela černobílé, jak de Villiersové s oblibou tvrdí.

„Co řekneme o lady Tilneyové?“ zeptala jsem se.

„No jo.“ Gideon si unaveně mnul čelo. „Ne že bychom měli lhát, ale možná by v tomto případě bylo moudřejší, kdybychom pár věcí vypustili. Nejlepší bude, když mluvení necháš na mně.“

A byl tu zas, jeho starý dobrý rozkazovačný tón. „Jo, jasně,“ řekla jsem. „Budu přikyvovat a mlčet, jak se pro holku sluší a patří.“

Bezděčně jsem si založila ruce na prsou. Nemohl se Gideon chovat normálně? Políbí mě (a ne jen jednou!) a hned na to si zas začne hrát na velmistra lóže Strážců?

Zarputile jsme se každý koukali ze svého okýnka.

Nakonec to byl Gideon, kdo prolomil mlčení, a to mě naplnilo jistou dávkou zadostiučinění. „Co se děje, ukradla

ti kočka jazyk?“ Způsob, jakým to vyslovil, byl skoro rozpačitý.

„Co prosím?“

„To se mě vždycky ptala máma, když jsem byl malý. Když jsem tak umanutě zíral před sebe přesně jako teď ty.“

„Ty máš *mámu*?“ Teprve když jsem to vyslovila, mi došlo, jak pitomá ta otázka je. Můj ty bože!

Gideon pozdvihl obočí. „Co sis myslela?“ zeptal se pobaveně. „Že jsem nějaký android, kterého sestavil můj strýček Falk a pan George?“

„To není zas tak scestné. Máš fotky z dětství?“ Při představě Gideona coby mimina s kulatým, buclatým obličejíčkem a pleškou jsem se musela zakřenit. „Kde vůbec jsou tvoji rodiče? Žijou taky tady v Londýně?“

Gideon zavrtěl hlavou. „Můj otec je mrtvý a máma žije v Antibes v jižní Francii...“ Na krátký okamžik stiskl rty a já už si myslela, že se zase odmlčí. Pak ale pokračoval: „...s mým mladším bratrem a svým novým mužem, monsieurem *říkej-mi-tati* Bertelinem. Má firmu, co vyrábí mikrosoučástky z platiny a mědi do elektronických přístrojů, a očividně se mu obchody daří. Každopádně svou okázalou jachtu nazval *Kroisos*.“

Byla jsem vážně ohromená. Tolik osobních informací najednou, to se Gideonovi vůbec nepodobalo. „Ach, ale to je přece určitě super jezdit tam na prázdniny, ne?“

„Jo, jasně,“ řekl výsměšně. „Je tam bazén větší než tři tenisová hřiště a ta podělaná jachta má zlaté vodovodní kohoutky.“

„Každopádně to zní líp než nevytápěná, ponurá chalupa v Peebles. Moje rodina ze zásady tráví letní prázdniny ve Skotsku.

Kdybych byla ty a měla příbuzné v jižní Francii, navštěvovala bych je každý víkend. I kdyby neměli bazén a jachtu.“

Gideon zavrtěl hlavou. „Jo? A jak bys to provedla, když musíš každých pár hodin skákat do minulosti? Není to zrovna výstavní zážitek, když třeba zrovna jedeš stopadesátkou po dálnici.“

„Ach.“ Cestování časem pro mě byla pořád ještě trochu novinka, takže jsem se zatím důkladně nezabývala všemi důsledky. Existovalo jen dvanáct nositelů genu – rozložených napříč staletími – a já stále nedovedla pochopit, že jsem opravdu jednou z nich. Původně jí měla být moje sestřenka Charlotte a na svou roli se horlivě připravovala. Jenže moje máma z nepochopitelných důvodů zaměnila datum mého narození a teď v tom byl pořádný zmatek. Přesně jako Gideon jsem si teď mohla vybrat, jestli budu kontrolovaně skákat časem s pomocí chronografu, nebo počítat s tím, že se kdykoli a kdekoli můžu přenést v čase, což nebylo zrovna dvakrát příjemné, jak už jsem ze zkušenosti věděla.

„Musel by sis samozřejmě vzít chronograf s sebou, abys tu a tam mohl elapsovat do bezpečných časů,“ uvažovala jsem nahlas.

Gideon si neradostně odfrknul. „Ano, tímhle způsobem bych mohl docela v klidu cestovat a zároveň bych tak mohl navštívit celou řadu historických míst. Ale odhléd-

nu-li od faktu, že by mi nikdy nikdo nedovolil vyrazit na výlet s chronografem v batohu – co bys tu bez té věčičky dělala ty?“ Přejel přese mě pohledem a vykoukl z okna. „Díky Lucy a Paulovi máme jen jeden, nebo jsi na to snad zapoměla?“ řekl už zase zprudka. Vždycky tak mluvil, když byla řeč o Lucy a Paulovi.

Pokřčila jsem rameny a taky se podívala z okýnka. Taxík se plížil krokem na Picadilly. No skvěle. Večerní špička. Pěšky bychom tam byli nejspíš rychleji.

„Očividně ti pořád tak docela nedochází, že už nebudíš mít moc příležitostí vypadnout z tohoto ostrova, Gwendolyn!“ Z Gideonova hlasu doslova kapala hořkost. „Nebo z tohoto města. Místo dovolené ve Skotsku ti měla rodina spíš ukázat velkej svět. Teď už je na to pozdě. Připrav se na to, že všechno, co ještě toužíš vidět, si teď můžeš prohlídnout leda přes Google Earth.“

Taxikář vyhrabal nějakou ošoupanou knížku, opřel se v sedadle a lhostejně si začal číst. „Ale... byl jsi přece v Belgii a v Paříži,“ namítla jsem. „Cestoval jsi tam do minulosti, abys odebral krev tomu, no, jak že se to jmenoval...“

„Jo, jasně,“ skočil mi do řeči. „Se strýčkem, třemi Strážci a *kostymérkou*. Fakt skvělejší výlet! Nehledě na to je Belgie taky opravdu šíleně exotická země. Všichni sní o tom se na tři dny podívat do *Belgie!*“

Ten jeho náhlý výbuch mě trochu polekal a potichu jsem se zeptala: „A kam bys jel, kdyby sis mohl vybrat?“

„Myslíš nebýt toho zatraceného časocestovacího genu? Ježíš – vůbec nevím, kde začít. Chile, Brazílie, Peru, Costa

Rica, Nikaragua, Kanada, Aljaška, Vietnam, Nepál, Austrálie, Nový Zéland...“ chabě se pousmál. „No, vlastně úplně všude, kromě snad na Měsíc. Ale není moc zábavné myslet na věci, které nikdy v životě nebudeš moct dělat. Musíme se vyrovnat s tím, že po cestovní stránce bude náš život mírně řečeno jednotvárný.“

„Když odhlédneme od cestování časem.“ Zrudla jsem, protože řekl „náš život“ a to znělo tak nějak... důvěrně.

„To je určitá kompenzace za to věčné kontrolování a pocit uvěznění,“ řekl Gideon. „Kdyby nebylo toho časocestovacího genu, dávno bych umřel nudou. Je to paradoxní, ale je to tak.“

„Na polechtání nervů by mi docela stačilo se tu a tam podívat na nějaký napínavej film.“

Toužebně jsem se podívala na cyklistu, který se proplétal zácpou. Chtěla už jsem být doma! Auta před námi se nepohnula ani o milimetr, což našemu začtenému řidiči očividně naprosto vyhovovalo.

„Když tvoje rodina žije v jižní Francii – kde pak bydlíš ty?“ zeptala jsem se Gideona.

„Teď mám byt v Chelsea. Ale tam se vlastně jenom sprchuju a spím. Když už vůbec,“ vzdychnul. Přinejmenším v posledních třech dnech spal asi tak málo jako já. Možná ještě méně. „Předtím jsem bydlel u strýčka Falka v Greenwichi, od jedenácti let. Když se moje matka seznámila s panem Protivným Ksichem a chtěla odjet z Anglie, byli Strážci samozřejmě trochu proti. Tou dobou už scházelo jen pár let do mého iniciačního skoku a musel jsem se toho ještě spoustu naučit.“

„A tak tě tu máma nechala samotného?“ To by ta moje nikdy nepřenesla přes srdce, tím jsem si byla jistá.

Gideon pokrčil rameny. „Mám strýčka rád, je v pohodě, když zrovna není v roli velmistra lóže. Je mi každopádně tisíckrát milejší než můj takzvaný nevlastní otec.“

„Ale...“ Sotva jsem si troufala se zeptat, a proto jsem šeptala: „Copak ti neschází?“

Znovu pokrčení ramen. „Než mi bylo patnáct, mohl jsem bezpečně cestovat a byl jsem tam každé prázdniny. A pak moje máma jezdí tak dvakrát do roka do Londýna, oficiálně, aby mě navštívila. Ve skutečnosti ale spíš proto, aby mohla utrácet peníze monsieura Bertelina. Má slabost pro oblečení, boty a starožitné šperky. A pro vyhlášené makrobiotické restaurace.“

No, ta ženská teda vážně vypadá jako máma k pohledání. „A tvůj bratr?“

„Raphael? Z toho se mezitím stal opravdový Francouz. Říká Protivnému Ksichtu *papa* a jednou převezme jeho platinové impérium. Ačkoliv teď to vypadá, že sotva dočká maturitu, lenoch jeden povalečskej. Víc než knížky ho zajímaj holky.“ Gideon si natáhnul ruku na opěradlo za mnou a mně se okamžitě zrychlil dech. „Proč se na mě koukáš tak vyděšeně. Je ti mě snad líto?“

„Trochu,“ přiznala jsem a představila si jedenáctiletého kluka, co musí zůstat docela sám v Anglii u tajnostkářských mužů, kteří ho nutí učit se šermovat a hrát na housle. A hrát pólo! „Falk přece ani není tvůj pravej strýček. Jenom vzdálený příbuzný.“

Za námi někdo rozčíleně zatroubil. Taxikář jen letmo

zvedl hlavu a rozjel se, aniž by se nechal nějak vyrušit od své četby. Doufala jsem, že kapitola, kterou zrovna četl, nebyla příliš napínavá.

Gideon si toho ani nevšiml. „Falk byl pro mě vždycky skoro jako otec,“ řekl a křivě se na mě pousmál. „Vážně, nemusíš se na mě dívat, jako bych byl David Copperfield.“

Co prosím? Proč bych si měla myslet, že je David Copperfield?

Gideon vzdychnul. „Mám na mysli postavu z románu Charlese Dickense, ne toho kouzelníka. Čteš vůbec aspoň občas?“

A byl tu zpět, starý dobrý namyšlený Gideon. Už mi skoro hučelo v hlavě z té jeho přátelskosti a důvěrností. Skoro se mi ulevilo, že je ten zmetek zpátky. Nafoukla jsem obličej a trochu jsem se od něj odtáhla. „Upřímně řečeno upřednostňuju moderní literaturu.“

„Ach tak?“ Gideonovy oči zajiskřily pobavením. „A co tak třeba například?“

Nemohl vědět, že mi moje sestřenka Charlotte celá léta kladla pravidelně naprosto tutéž otázku. I ten arogantní tón byl stejný. Ve skutečnosti jsem nečetla ani trochu, ale měla jsem vždycky připravenou odpověď. Ovšem Charlotte moji četbu neustále opovržlivě označovala za „naprosto nenáročnou“ a „hloupé holčičí slátaniny“, proto jsem se rozhodla, že jí jednou pro vždy zkazím legraci. Občas musíte lidi umlátit jejich vlastními zbraněmi. Trik spočívá v tom, že nesmíte ani v nejmenším zaváhat a musíte do svého výčtu zahrnout aspoň jednoho významného autora, ideálně takového, od kterého jste opravdu něco

četli. Mimo to platí: čím exotičtěji a cizeji ta jména znějí, tím líp.

Zvedla jsem bradu a zahleděla jsem se Gideonovi pevně do očí. „Tak třeba George Matusseka čtu ráda, Wallyho Lamba, Pjotra Selvjenikiho, Liisu Tikaanenen a vůbec se mi líbí finští autoři, mají takový specifický smysl pro humor. Pak všechno od Jacka Augusta Merrywethera, ačkoliv ta poslední mě dost zklamala, pochopitelně Helen Marundi, Tahuro Yashamoto, Lawrence Delaneyho a samozřejmě Grimphooka, Tscherkowskyho, Malanda, Pitta...“

Gideon vypadal vyloženě ohromeně.

Protočila jsem oči v sloup. „Myslím *Rudolfa Pitta*, ne Brada.“

Koutek úst mu lehce zacukal.

„Ačkoliv musím říct, že *Ametystový sníh* se mi nelíbil ani trochu,“ pokračovala jsem rychle. „Příliš mnoho květnatých a nabubřelých metafor, nemyslíš? Při čtení jsem si celou dobu říkala, jestli to za něj nenapsal někdo jiný.“

„*Ametystový sníh*?“ zopakoval Gideon a teď se smál už naplno. „Jo, to bylo vážně děsně květnatý. Naproti tomu *Jantarová lavina* se mi strašně moc líbila.“

Musela jsem se rozesmát, jinak to zkrátka nešlo. „Jo, za *Jantarovou lavinu* si tu rakouskou literární cenu opravdu zasloužil. Co si myslíš o Takoshi Mahurovi?“

„Rané dílo je ok, ale trošku mě unavuje, že pořád zpracovává jen svoje traumata z dětství,“ řekl Gideon. „Z japonských literátů se mi víc líbí Yamamoto Kawasaki nebo Haruki Murakami.“